

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 17 stycznia 2019 r. — Telecom Italia SpA/Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze

(Sprawa C-34/19)

(2019/C 182/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Telecom Italia SpA

Strona pozwana: Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 22 ust. 3 dyrektywy 97/13/WE⁽¹⁾ można interpretować w ten sposób, że zezwala on, również w odniesieniu do roku 1998, na utrzymanie obowiązku uiszczenia opłaty lub wynagrodzenia odpowiadającego proporcjonalnie do takiej samej części obrotów opłacie lub wynagrodzeniu należnemu na podstawie systemu obowiązującego przed wejściem w życie wspomnianej dyrektywy?
- 2) Czy w świetle wyroków wydanych przez Trybunał w dniu 18 września 2003 r. w sprawach połączonych C-292/01 i C-293/01 oraz w dniu 21 lutego 2008 r. w sprawie C-296/06 dyrektywa 97/13/WE stoi na przeszkodzie wyrokowi sądu krajowego mającemu powagę rzeczy osądzonej, wynikającemu z błędnej interpretacji lub nieuwzględnienia rzeczony dyrektywy, w związku z czym od stosowania owego wyroku sądu krajowego może odstąpić inny sąd orzekający w sporze, którego przedmiotem jest taki sam materialny stosunek prawny, lecz który różni się ze względu na pomocniczy charakter żądanej zapłaty w stosunku do zapłaty będącej przedmiotem sporu w postępowaniu, w którym wydano wyrok mający powagę rzeczy osądzonej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych postanowień ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji w dziedzinie usług telekomunikacyjnych (Dz.U. 1997, L 117, s. 15).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 21 stycznia 2019 r. — CV/Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo

(Sprawa C-37/19)

(2019/C 182/07)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: CV

Druga strona postępowania: Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88⁽¹⁾ i art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, rozpatrywane również oddzielnie, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu lub praktyce krajowej, zgodnie z którą w przypadku ustania stosunku pracy prawo do ekwiwalentu pieniężnego za należny, lecz niewykorzystany urlop (a także za instytucję prawną, jaką są „Festività soppresse” [zniesione dni ustawowo wolne od pracy] o charakterze i funkcji porównywalnej do corocznego urlopu wypoczynkowego) nie przysługuje pracownikowi, w sytuacji gdy nie mógł on z niego skorzystać, przed zakończeniem stosunku pracy ze względu na niezgodną z prawem przyczynę leżącą po stronie pracodawcy (rozwiązanie stosunku pracy prawnomocnie uznane przez sąd krajowy za niezgodne z prawem w drodze orzeczenia o przywróceniu stosunku pracy z mocą wsteczną), za okres, jaki upłynął od działania pracodawcy do następnego przywrócenia do pracy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 5 lutego 2019 r. — Rieco SpA/Comune di Lanciano, Ecolan SpA

(Sprawa C-89/19)

(2019/C 182/08)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Rieco SpA

Druga strona postępowania: Comune di Lanciano, Ecolan SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii Europejskiej (a w szczególności zasada swobodnego administrowania przez organy władzy publicznej i zasada zasadniczej równoważności pomiędzy różnymi trybami udzielenia zamówienia i zarządzania usługami w interesie organów administracji publicznej) stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego [jak ten zawarty w art. 192 ust. 2 Codice dei contratti pubblici, decreto legislativo n. 50 del 2016 (dekretu ustawodawczego nr 50/2016 — kodeks zamówień publicznych)], który stawia udzielanie zamówień in house w pozycji podrzędnej i stanowiącej wyjątek względem udzielania zamówień w drodze postępowania przetargowego: (i) dopuszczając taki sposób udzielania zamówień jedynie w przypadku wykazania niewydolności w funkcjonowaniu odnośnego rynku oraz (ii) zobowiązując w każdym przypadku, organ administracji, który zamierza udzielić zamówienia w ramach delegacji między swymi wewnętrznymi jednostkami do dostarczenia konkretnego uzasadnienia w przedmiocie korzyści dla ogółu związanych z tą formą udzielenia zamówienia?